

EIR: Gorbatsjovs advarsel: Konflikt mellem USA og Rusland ville uundgåeligt blive atomar

11. jan. 2015 – Mikhail Gorbatsjov, Sovjetunionens sidste leder, advarede i et interview, publiceret i *Der Spiegel* den 9. jan., om, at konfrontationen mellem USA og Rusland over Ukraine kunne føre til en storkrig.

»En sådan krig ville i dag uundgåeligt blive til en atomkrig. Hvis der er nogen, hvis mod svigter pga. den forbitrede atmosfære, vil vi ikke overleve det kommende år«, sagde han. »Jeg siger ikke dette henkastet. Dette er virkelig af den største betydning for mig«.

Dette er blot den seneste af Gorbatsjovs højprofilerede advarsler om de potentielle konsekvenser af briternes og NATO's politik over for Rusland – der for nylig har fundet genklang hos toppolitikere i Tyskland, Frankrig og Italien.

Gorbatsjov fordømte »tabet af tillid« mellem Rusland og Vesten som værende »katastrofal« og sagde, at båndene må »tøs op«. Gorbatsjov anklagede Vesten og NATO for at ødelægge Europas sikkerhedsstruktur ved at udvide sin alliance. »Ingen chef i Kreml kan ignorere noget sådant«, sagde han og tilføjede, at USA ulykkeligvis har været i gang med at etablere et »mega-imperium«.

Gorbatsjov angreb også voldsomt Tysklands rolle i den aktuelle krise og mindede samtidig landet om dets egen historie.

»Det nye Tyskland vil have fingrene i alle kagedåserne. Der synes at være mange personer, der ønsker at være involveret i en ny opdeling af Europa«, sagde han. »Tyskland har

allerede forsøgt at udvide sin magtindflydelse mod Øst – i Anden Verdenskrig. Har landet virkelig brug for endnu en lektion?»

Gorbatjov fordømte også USA's sanktioner mod Rusland som »forbandet dumme og særdeles farlige«.

Gorbatjov, der i selve post-Sovjet-Rusland er blevet betragtet som et aktiv for europæiske finansgrupperinger snarere end en russisk patriot, var ikke alene om at advare om en potentiel, global katastrofe, hvis Vesten ikke trækker sig fra sit åbenlyse fremstød for regimeskift mod den russiske præsident, Vladimir Putin.

Et »advarelsskud mod Hollandes hoved«

Den franske præsident François Hollande kom med flere skarpe advarsler i sidste uge, der sagde, at en fortsættelse af vestlige sanktioner mod Rusland var en alvorlig fejltagelse og omgående burde droppes. Den 4. januar gav Hollande et interview til en fransk Tv-kanal, i hvilket han advarede om, at den russiske krise ikke er god for Europa. »Sanktioner må stoppes nu«, sagde han til den landsdækkende kanal. To dage senere gentog han samme krav om at afslutte de anti-russiske narrestreger og specifikt en afslutning af de økonomiske sanktioner, der er mindst lige så ødelæggende for Frankrig, som de er for Rusland.

Den kendsgerning, at terrorister angreb Charlie Hebdos kontorer i Paris blot tre dage senere, var, ifølge en tidligere embedsmand på regeringsniveau, et »advarelsskud mod Hollandes hoved«.

Sidste søndag (11. jan.) gav den tyske landsformand for SPD [Sigmar Gabriel] – der også er vicekansler og økonomiminister i Merkel-regeringen – et interview til *Bild am Sonntag*, hvor han krævede en afslutning på sanktionerne mod Rusland og

erklærede, at »vi bør løse Ukrainekrisen og ikke tvinge Rusland i knæ«.

Selv Letlands udenrigsminister, der i øjeblikket er den roterende præsident for Den europæiske Union, stod stejlt imod yderligere provokationer mod Moskva. Udenrigsminister Edgars Rinkēvičs rapporterede, at Rusland var villig til at afholde drøftelser om Ukraine for at bringe sanktionerne til ophør. Han opfordrede indtrængende de europæiske ledere til at samles senere på måneden i Astana med præsident Putin og den ukrainske præsident Porosjenko for at færdiggøre en aftale om en arbejdsplan.

De politiske chefer for udenrigsministerierne i Rusland, Ukraine, Tyskland og Frankrig mødtes i Berlin 5. januar, efterfulgt af en telefonsamtale mellem Ruslands udenrigsminister Sergei Lavrov og hans tyske modpart, Frank-Walter Steinmeier. Der er planlagt et møde mellem de fire ministre den 12. januar i Berlin, og der er stadig planer om et topmøde mellem de fire statsoverhoveder for Tyskland, Frankrig, Rusland og Ukraine i Astana, Kasakhstan, en gang i januar. Den 9. jan. var præsidenten for Kasakhstan, Nursultan Nazarbayev, i Berlin, hvor han mødtes med kansler Angela Merkel for at udarbejde de endelige planer for topmødet, blandt andre presserende sager.

Selv NATO's generalsekretær, Jens Stoltenberg, bemærkede efter terrorangrebet den 7. jan. i Paris, at NATO og Rusland har en fælles interesse i at besejre den globale terrorismes svøbe. I en tale i Bayern umiddelbart før et møde med den tyske koalitionspartner CSU's lederskab opfordrede Stoltenberg også til samarbejde med Moskva. Dette var i stærk kontrast til den krigeriske retorik fra hans forgænger som NATO-chef, Anders Fogh Rasmussen.

Den tidligere tjekkiske præsident Vaclav Klaus føjede sin røst til deres, der gør modstand mod faren for krig, ved at erklære, at det ville være »en stor, utilgivelig risiko« at

give Rusland skylden for Ukraine krisen.

Krigspartiet vil ikke trække sig

Til trods for denne modstand imod den voksende fare for generel krig, forholdt krigspartiet sig ingeniende tavs.

Den 9. januar besøgte den ukrainske premierminister Arsenij Jatsenjuk (den amerikanske viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nulands »vor mand Jats«) kansler Merkel i Berlin. I en fælles pressekonference med Merkel afleverede Jatsenjuk en række personlige anklager mod den russiske præsident Putin uden det mindste bevis – inklusive, at Putin skulle have beordret hackingen af den tyske regerings computere, og at han stod bag udsendelsen af »banditter« til Østukraine for at kæmpe mod Kievs regeringsstyrker.

Under denne pressekonference syntes Jatsenjuk direkte at give en undskyldning for Hitler ved at referere til befrielsen af Ukraine og Tyskland ved slutningen af Anden Verdenskrig som en sovjetisk »invasion«. Forsøg på at »forklare« bemærkningerne (som fremkom i verdensmedierne via oversættelse fra ukrainsk til tysk) talte for døve øren, efterhånden, som ægte statsmænd kom ud med kraftige udtalelser mod Jats' bemærkninger. Den tjekkiske præsident Milos Zeman angreb Jatsenjuk kraftigt som »krigens premierminister« og kom med en kyndig skelnen mellem Jatsenjuk og den ukrainske præsident Porosjenko, der har opfordret til, at statsoverhovederne ved Astana-mødet samles for at bilægge Ukraine krisen. Tyske kilder mener, at Jats' indsats var specifikt rettet mod at ødelægge ethvert fremskridt i de igangværende drøftelser mellem Lavrov og Steinmeier.

I en relateret udvikling meddelte Pentagon i sidste uge planer om at nedlukke 15 amerikanske militærbaser i Europa – på et tidspunkt, hvor den faktiske størrelse af amerikanske

militærstyrker i Europa vokser. Listen over baser, der skal lukkes, er centreret i Det forenede Kongerige og Vesteuropa, alt imens væksten helt er i Østeuropa, inklusive den planlagte udstationering af en tankbrigade til et endnu ikke afsløret sted længere mod øst.

Den største fare består i, at det stadig større svælg imellem Moskvas og Washingtons 'beretning' om Ukraine-krisen udgør en drivkraft mod krig, og at præsident Obamas fortsatte giftighed mod Putin er en afgørende faktor, der driver konfrontationen.

Rusland har gjort det klart, at oprustningen af dets strategiske styrker er rettet mod at afskrække et vestligt angreb. Pentagonstrateger ser nu i den russiske oprustning i de senere år noget, der er i færd med at skabe et farligt svælg på niveauet for europæisk sikkerhed og strategisk afskrækkelse. Ikke siden den cubanske missilkrise i 1962 har verden befundet sig så tæt på global, atomar konfrontation.

Denne artikel publiceredes første gang i EIR 16. jan. 2015 og er ikke tidligere udgivet på dansk.

Foto: Presidential Press and Information Office.

Tidligere Sovjetleder Mikhail Gorbatsjov lagde ikke fingrene imellem i sin advarsel om, at en konfrontation mellem USA og Rusland kunne føre til atomkrig. Her ses han med præsident Putin i september, 2000.

EU's udenrigspolitiske chef Mogherini åbner for diskussion om afslutning af sanktioner mod Rusland

15. jan. 2015 – Den europæiske Unions udenrigspolitiske chef, Federica Mogherini, har uddelt et dokument til regeringer forud for et møde mellem de 28 EU-udenrigsministre i Bruxelles den 19. januar, der siger, at blokken måske burde overveje en genoplivning af en fælles indsats med Moskva med hensyn til en håndtering af problemerne med Syrien og Irak, Libyen, Iran og Nord Korea, så vel som ebola og det palæstinensiske spørgsmål.

Dokumentet foreslår »en mere forudseende tilgang« for at få Rusland til at skifte kurs omkring Ukraine og bemærkede et fælles, langsigtet mål om frihandel »fra Lissabon til Vladivostok«, og det sagde, at EU måske skulle undersøge en udvidelse af handel med Rusland og dets Eurasiske Økonomiske Union med ex-sovjetstaterne. Det var Ukraines præference med frihandel med EU snarere end med EØU, der var anledning til konfrontationen.

Dokumentet sagde, at alle skridt fra EU ville være »tæt forbundet til den fulde implementering af Minsk-aftalerne«, en våbenhvileaftale fra september, der involverede Moskva, Kiev og de pro-russiske oprørere, så vel som »god vilje« fra Rusland om indgåede EU-Ukraine handelsaftaler og om russiske gasleverancer til Ukraine.

Dokumentet foreslog også at skelne mellem de sanktioner, for det meste mod individer og selskaber, der blev påtvunget i marts måned efter »annekteringen« af Krim – »hvor ingen ændringer forventes på kort sigt« – og så de sanktioner, der blev påtvunget russiske industrier i juni måned pga.

urolighederne i det østlige Ukraine. Sidstnævnte sanktioner »burde EU være rede til at nedskalere, så snart Rusland i fuld udstrækning implementerer Minsk-aftalerne«. Allerede i sidste uge sagde Mogherini, at hun havde fundet, at regeringsfolk fra Moskva på det seneste var langt mere samarbejdsvillige omkring spørgsmål om globalt diplomati og så dette som et tegn på, at spændingerne kunne mindskes.

Foto: Federica Mogherini. Hun overtog 1. november 2014 posten som EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, populært kaldet EU's udenrigschef.

RADIO SCHILLER den 8. januar 2015: Efter angrebet i Frankrig

**Den russiske ambassadør til
EU om transatlantiske
frihandelsfantasier vs.**

eurasisk udvikling

5. jan. 2015 – Ruslands ambassadør til Den europæiske Union, Vladimir Chizhov, har udfordret EU, især ved at presse Tyskland, til at indlede forhandlinger om handel med den nu aktive Eurasiske Økonomiske Union, bestående af Rusland, Belarus, Kasakhstan og Armenien.

Det ville omfatte, som Chizhov sagde, at man opgav forhandlingerne med Obamaregeringen om det såkaldte »TTIP« (Transatlantiske Handels- og Investeringspartnerskab), og i stedet forhandlede om en gensidig handelsaftale for hele Eurasien.

Under sin tale den 24. oktober i Valdai Club opfordrede den russiske præsident Vladimir Putin til en konkret dialog mellem Den eurasiske økonomiske Union og Den europæiske Union.

»I øvrigt har de næsten fuldstændigt afvist os også med dette, og det står heller ikke klart, hvorfor – hvad er det, der er så skræmmende ved det?«, spurgte Putin.

Et afgørende element i udløsningen af det, der blev til Maidan-flanken imod eurasiske samarbejde, var det provokerende, ensidige pres for at få frihandelsaftalen mellem EU og Ukraine, der ekskluderede trepartsforhandlinger med Rusland og Toldunionen, der nu er blevet til Den eurasiske økonomiske Union. Med et Ukraine, der er praktisk talt bankerot som følge af det seneste års EU-Trojka-konfrontation, og med et EU, der er i færd med at synke ned i den finansielle krises slutspil og den kollapsende handel med Rusland, sagde Chizhov:

»Vi bør tænke på en frihandelszone, der omfatter alle interesserede parter i Eurasien. Mener man, at det er klogt at bruge så meget politisk energi på en frihandelszone med USA, alt imens man har mere naturlige partnere ved sin side? Vi behandler ikke engang vores kyllinger med klor! Jeg er overbevist om, at jo før, vi indleder en dialog om det

fælles, eurasiske, økonomiske område, desto bedre.«

Chizhov bemærkede i sit interview med Bruxelles-avisen *EUobserver* den 2. januar, at selv den tyske kansler Merkel talte om dette; det samme har Tysklands udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier. Faktisk har Merkel været under pres om dette fra institutionskræfter i en sådan grad, at hun nævnte det under en samling i Forbundsdagen i november. Steinmeier rejste spørgsmålet igen i et interview den 22. dec. med *Der Spiegel*.

Billede: Kort med befolkningstal for Rusland, Belarus og Kasakhstan. Armeniens befolkningstal er knap 3 mio.

Fra LaRouche-bevægelsen 5. januar 2015: Knus Wall Street for at standse krigsfremstød!

»Skrig 'Ravage!', og slip krigens hunde løs«

Julius Cæsar, III, ii

– Verden befinder sig for enden af en meget kort lunte til global krig, anstiftet af London og Wall Street i deres desperate forsøg på at undgå tab af magt, mens deres transatlantiske finansimperium omkommer i flammerne. En

indikation på det voksende hysteri og den voksende desperation var en spalte, skrevet af klummeskriveren i *The London Telegraph*, Ambrose Evans-Pritchard, et velkendt talerør for britisk efterretningsvæsen, der sagde, at kollapset af europæiske obligationsrenter er uden fortilfælde, siden den Sorte Død i det fjortende århundrede. Det, som Pritchard og søndagens *New York Times* kaldte faren for deflation, er i virkeligheden et totalt kollaps af de europæiske nationers realøkonomier.

Og nu, da Grækenland befinder sig på randen af at forlade eurosystemet og afvise Trojkaens nedskæringspolitik, er der panik over, at smitten fra denne overhængende udvikling vil spredes i hele Europa, med begyndelse i Italien, Portugal, Spanien og måske endda Frankrig.

I Tyskland er et slagsmål uden fortilfælde brudt ud omkring Merkelregeringens nedskæringsplan for eurozonens Middelhavslande. For første gang siger tyske regeringsfolk, inklusive en af Merkels økonomiske toprådgivere, Michael Fuchs, åbenlyst, at Grækenland kan bryde ud af euroen uden at forårsage en større krise. SPD-koalitionspartnere, der afviser denne fantasi, er rasende over, at man er kommet med udtalelser uden forudgående konsultation.

Der er meget lidt tillid nogetsteds til denne påstand om europæisk finansiel stabilitet, og både Pritchard og *New York Times* fra søndag bønfuldt chefen for Den europæiske Centralbank, Mario Draghi, om at leve op til sit løfte om at gøre »hvad det skal være« for at redde euroen. Det betyder et massivt program for kvantitativ lempelse (QE) med ophedet pengetrykning, som, siger Pritchard, vil være for lidt, og komme for sent.

Det er præcist denne galskab med kvantitativ lempelse, der har skabt historiens største Wall Street-boble – en boble, der også befinder sig på den yderste rand af at eksplodere. Den fortsatte kollaps i oliepriserne, gennem bevidst anglo-saudisk

manipulation, truer med at detonere en Wall Street-derivatboble på 20 billioner dollar, der er bygget op omkring den amerikanske og canadiske fidus med skiferolie og -gas.

Så, på begge sider Atlanten, kan det finansielle korthus brase sammen hvert øjeblik, det skal være. Alene af denne grund er Wall Street og London parat til at sætte en atomar udslettelse på spil ved at gøre fremstød for krig som den eneste tilbageværende mulighed for deres døende imperium. Og så længe, Barack Obama forbliver i Det Hvide Hus, har Wall Street og London fingeren på atomknappen.

*Billede:
Blowout!*

RADIO SCHILLER den 5. januar 2015: Grækenland kan udløse finanskrak

Med formand Tom Gillesberg

EU flipper ud: 'Det forkerte resultat' i græsk valg kunne fremkalde en 'massiv krise for euroen'

3. jan. 2015 – På trods af erklæringer fra tyske regeringsrepræsentanter om, at en græsk gældskrise kunne inddæmmes, advarede *Deutsche Welle*, Tysklands officielle, internationale nyhedskanal, om, at Grækenland kunne styrte Europa ud i en krise om valutaen igen i 2015. De erklærede, at hvis oppositionspartiet Syriza vinder valget i denne måned, vil tilliden på finansmarkedet sandsynligvis blive »rystet«. De citerer præsidenten for EU-kommissionen, Jean-Claude Juncker, for i en åbenlys intervention og ikke særlig underfundig trussel at sige, 'Grækerne ved udmærket, hvad et forkert valgresultat ville medføre'.

DW citerer dernæst en analyse fra Goldman Sachs: I tilfælde af, at en regering under ledelse af Syriza ikke længere ville betale sin gæld, hvilket ville føre til et

»alvorligt sammenstød mellem den græske regering og internationale ledere, kunne den Europæiske Centralbanks afbrydelse af tilførsel af likviditet til de græske banker potentielt endda føre til en forlænget 'banklukkedag', efter Cypern-modellen«.

De hævder, at en græsk betalingsstandsning

»selvfølgelig ville indvirke på andre stater, der har en besværlig gæld: risikopræmier for Cypern, Italien, Portugal og muligvis Frankrig ... Dette ville så igen være gift for de offentlige budgetter, som skal anvendes til investeringer, i modsætning til forøgede rentebyrder«.

Den tyske regering ville acceptere Grækenlands udtræden af euroen, siger Der Spiegel

3. jan. 2015 – De store tyske og østrigske avisers websider har opfanget en kort, nummer-et-nyhed i *Der Spiegel*, som blev udlagt sent lørdag aften (kl. 18), der citerer tyske regeringskredse, som siger, at den tyske regering nu ville acceptere en græsk udtræden af euroen, hvis det blev nødvendigt. Nyheden præsenteres som et radikalt skift fra finansminister Wolfgang Schäubles og kansler Angela Merkels side. Ifølge pressens rapport anser de dette for det mest sandsynlige resultat i et valg, hvor en valgsejr til Tsipras ikke længere er en trussel mod systemet; de angivne grunde er de væsentlige fremskridt, siden krisen toppede i 2012; den rensede situation i Irland og Portugal; samt eksistensen af Den europæiske Stabiliseringsmekanisme (ESM) og bankunionen.

Den relevante passage i begyndelsen af nyhedsrapporteringen, der angiveligt skulle være en »indledende rapport«, som andre aviser kalder det, siger:

»I modsætning til dens aktuelle linje, er den tyske regering, iflg. Der Spiegels information, parat til at lade Grækenland træde ud af eurozonen, om nødvendigt. Kansler Angela Merkel og finansminister Wolfgang Schäuble (begge CDU) anser det for håndterbart, at Grækenland udtræder af den fælles valuta. Ifølge regeringskredse skyldes dette de fremskridt, som eurozonen har opnået, siden krisen toppede i 2012.«

Dette er, selvfølgelig, et forsøg på at »fløjte muntert, mens man går forbi kirkegården«, som vi har hørt fra flere sider i de seneste dage. Det er imidlertid virkelig et betydningsfuldt skift, hvis den tyske regering, der hidtil altid har insisteret: der er intet alternativ til euroen, og enden på euroen er enden på Europa, nu siger, at et land kan forlade enhedsvalutaen uden, at himlen falder ned. Virkeligheden i dette tilfælde er, at andre lande selvfølgelig omgående vil følge efter.

Spørgsmålet, om et land kan forlade euroen og forblive i EU, diskuteres også. *Der Spiegel* citerer en »højtplaceret valutaekspert«, der siger, at »hvis det bliver nødvendigt, vil erfarne jurister finde et svar på dette spørgsmål«.

Under det internationale finanssystems aktuelle, ekstremt usikre situation vil sådanne erklæringer forhindre enhver falsk stabilitet før det græske valg om tre uger. Har nogen trukket stikket ud i Europa, for at udløse et sammenbrud og omgående frembringe et finansdiktatur (bail-in; dvs. ekspropriering af bankindeståender, -red.), under påskud af at forhindre et finansielt kaos? Er det et forsøg på at begrænse skaden efter Schäubles trussel om, at Grækenland hellere måtte stemme rigtigt? Eller er der faktisk nogen i Tyskland, der ønsker at komme ud af eurosystemet i sidste minut?

Dette kunne blive et Schabowsky-øjeblik (Schabowsky var den østtyske partifunktionær (fra Tysklands Socialistiske Enhedsparti), som på en pressekonference annoncerede muligheden for at rejse til Vesten, hvilket fik horder af DDR-borgere til at krydse grænserne til Vestberlin samme aften, og som gjorde Berlinmurens fald til et fait accompli). Denne gang er en udtræden defineret af det fulde LaRouche-program.

Red euroen – Afskaf vælgerne

30. dec. 2014 – Finansoligarkiet kan muligvis beslutte fuldstændig at annullere den smule »demokrati«, der måtte eksistere i Europa, efterhånden som man indser, at det virkelig farlige i det græske valg ligger i, at det meget let kunne dreje vælgerne over hele Europa imod den vanvittige politik i eurozonen i særdeleshed, og Den europæiske Union generelt.

Londons finansoligarkis egen avis *Financial Times* understreger dette gennem sit talerør Gideon Rachman, der har skrevet en kronik med overskriften »Eurozonens svageste led er vælgerne«. Han hævder, at lederne af eurozonen hidtil har kunnet lukke sig inde i Bruxelles og lave så mange beskidte aftaler som muligt for at redde eurozonen, men nu, med valget i Grækenland, kunne en venstreorienteret regering, der er imod nedskærings- og bailout-politik, under ledelse af Syriza, ændre alt dette. En valgsejr til Syriza truer med at give fremgang til alle de euroskeptiske partier, fra det venstreorienterede Podemos i Spanien og til de venstre- og højreorienterede partier i Italien og Le Pens Front Nationale i Frankrig.

»Det svage led«, tilstår Rachman, er »risikoen for, at vælgerne vil gøre oprør imod den økonomiske nedskæringspolitik og stemme på 'anti-systempartierne'«. Det ville, græmmes han, betyde, at »hele det skrøbelige korthus med gæld, bailout og nedskæringspolitik begynder at vakle«.

Rachmans profascistiske argument ligger tæt op ad det argument, som blev offentliggjort i maj 2013 af JP Morgan, som sagde, at den største forhindring for deres planer om nedskæringspolitik i Europa er eksistensen af de

antifascistiske forfatninger, der blev vedtaget i Europa i kølvandet på Anden Verdenskrig.

I øvrigt er den store frygt, som bekymrer Rachman og andre finanskommentatorer, at Spanien, der afholder valg i slutningen af 2015, bliver den næste dominobrik, der falder efter Grækenland. Alle de spanske medier rapporterer, at premierminister Mariano Rajoy har antydnet, at han måske vil danne en koalition med Socialisterne for at standse Podemos-partiet, der, til trods for, at det først blev dannet i år, nu ligger forrest i opinionsmålingerne. Rajoy har også krævet en ekstraordinær parlamentssamling i januar for at debattere og vedtage hans reform af straffeloven samt forholdsregler, der er rettet imod korrupsion og for finansieringen af partier, og som kunne føre til overraskelser.

Andre EU-lande, der afholder valg i 2015, inkluderer Storbritannien, Polen, Danmark, Finland, Portugal og Estland.

Det lykkedes ikke det græske parlament at få Dimas valgt til præsident – Nyvalg til parlamentet i Grækenland

29. dec. 2014 – Det lykkedes ikke det græske parlament at få Stavros Dimas valgt som ny præsident under den tredje og sidste afstemning, som blev afholdt i dag. Ifølge forfatningen vil parlamentet nu blive opløst, og der vil blive udskrevet nyvalg til parlamentet. Den græske premierminister Antonis

Samaras har meddelt, at han har anbefalet den græske præsident, at der afholdes valg den 25. januar 2015.

Rædsel er fejlet gennem de »internationale markeder« for, at de græske valg vil udløse en ny og ødelæggende krise i eurozonen. Der har allerede været store frasalg til lave priser på det græske aktiemarked, og ligeledes af obligationer i udenlandske bankers porteføljer. Mere generelt har bankernes aktiebeholdninger, ikke blot i Grækenland, men også i Italien, Spanien og andre lande, lidt store tab. Den britiske avis, *The Daily Telegraph*, havde følgende overskrift på dækningen af Bruno Waterfield, der skrev fra EU-hovedkvarteret i Bruxelles, »Grækenland har kurs mod valg – Krisen i eurozonen er tilbage, nu er den politisk.«

Ifølge alle senere opinionsundersøgelser står det største oppositionsparti, Syriza, til at få et flertal ved valget og danne en koalition sammen med andre anti-bailout-partier, såsom Demokratisk Venstre (Dimar) og Uafhængige Grækere (ANEL), samt kræve en genforhandling af hele aftalen om bailout og memorandaet, og endda et gældsmoratorium pga., at landet umuligt kan betale sin udenlandsgæld på 320 mia. euro.

I en udtalelse efter, at det ikke lykkedes at vælge en præsident i parlamentet, sagde lederen af Syriza, Alexis Tsipras,

»Græske parlamentsmedlemmer, de demokratiske oppositionspartier har bevist, at demokrati ikke kan afpresses, på trods af pres eller endda intriger. Når det store flertal af den græske befolkning er fast besluttet på at sætte en stopper for memoranda-politikken og nedskæringspolitikken, har parlamentsmedlemmerne intet andet at gøre end at imødekomme deres forpligtelser og komme i harmoni med folkets vilje. I dag er hr. Antonis Samaras' regering, der har udplyndret samfundet i to et halvt år ... en ting fra fortiden. Ved hjælp af vort folks vilje vil nedskæringsmemorandaet også være en fortidig ting om få

dage. Fremtiden er allerede begyndt, vær optimistiske og glade.«

Panos Kammenos, lederen af Uafhængige Grækere, erklærede,

»I dag er en vigtig dag for Grækenland ... Det er en vigtig dag, fordi parentesens med 'Samaras-Venizelos' er slut. Denne duo, som opgav landets nationale suverænitet, den duo, der indgik aftale om, at landet kunne regeres via e-mails og gennem ordrer fra Trojkaen, træder nu, med de græske parlamentsmedlemmers stemmer, tilbage. Vi må praktisere Forfatningen og danne en national enhedsregering, der ikke vil udføre udlændinges ordrer, men det græske folks.« Han sagde også, at ANEL's røde linjer »ikke kan forhandles. Vi opfordrer til national enhed mellem alle kræfter i landet.«

I en lignende erklæring sagde lederen af Dimar, Foti Kouvelis,

»Afstemningen i dag betyder starten på nye udviklinger i landet. Landet er på vej mod parlamentsvalg. Landet må vende et nyt blad, og politik må få en progressiv sammenhæng. Vi arbejder i denne retning.«

De seneste opinionsundersøgelser udført af den græske avis *Protothema* afslører, at Syriza ville vinde flertal og få 144 ud af 300 pladser i parlamentet. Den samme undersøgelse giver ANEL, Syrizas potentielle koalitionspartner, 9 pladser, mere end nok til at danne regering.

Den populære blog, *Zero Hedge*, hævder, at den finansielle krise, som en regering ledet af Syriza ville udløse, ville være »begrænset« til Grækenland, selv om de dårlige virkninger kunne sprede sig til andre lande, fordi mange vil se det

»som en model, som flere populist-/anti-nedskæringspartier forsøger at følge. Dette understreges af den kendsgerning, at Pablo Iglesias, lederen af Spaniens anti-etablissemmentsparti, Podemos, tweetede følgende tidligere på dagen, '2015 vil blive året for forandringer i Spanien og

Europa. Vi begynder med Grækenland. Kom så, Alexis! Kom så, Syriza!’«

Med de kommende parlamentsvalg i Spanien i det nye år kunne Podemos, som formelt er allieret med Syriza i EU-parlamentet, rent faktisk vinde, dog ikke et absolut flertal.

Foto: Den græske livgarde, også kaldet evzonerne, holder vagt foran parlamentsbygningen i Athen.

Lyndon LaRouche: Hvad er nødvendigt at vinde for menneskeheden?

19. dec. 2014 – Den russiske præsident Vladimir Putin holdt torsdag (18. dec.) sin årlige pressekonference med deltagelse af 1.200 russiske og udenlandske journalister. Aftenen før havde han talt med den franske præsident Hollande, den tyske kansler Merkel og den ukrainske præsident Poroshenko om planer om at gå frem med våbenstilstanden i det østlige Ukraine og genoptage Minsk-dialogen. I mere end tre timer med spørgsmål og svar talte Putin som en statsleder, der er konfronteret med krig. Putin gjorde det klart, at Rusland ikke er konfronteret med »gengældelse« eller »afstraffelse« for [annekteringen af] Krim. Han sagde til tilhørerne, at fraktioner i Vesten havde udset sig Rusland som mål for ødelæggelse, lige siden

Sovjetunionen og Warszawapagten kollapsede. Han nævnte den Første Tjetjenske Krig som starten af konflikten.

Putin tager ikke fejl, sagde Lyndon LaRouche til medarbejdere i torsdags. Alt imens Putin endnu ikke har fulgt LaRouches offentlige opfordring fra tidligere på ugen – som nu cirkulerer i Rusland – til at vedtage »Mahathir-løsningen« ved at gennemføre kontrol med valuta og kapital, som Mahathir gjorde det i 1998, da han var konfronteret med angrebet af Obama-støtten George Soros og andre glubske hedgefonds, så er Putin fuld ud klar over, at Rusland er mål for regimeskift. Siden april måned, hvor Putin og andre russiske og hviderussiske topregeringsfolk til deltagere i Moskva Internationale Sikkerhedskonference sagde, at »farvede revolutioner« og »sanktioner« er en ny form for krigsførelse, har Rusland krystalklart erkendt den aktuelle tilstand af krig. Dette er ikke en ny Kold Krig. Dette er en overhængende Varm Krig, der med stor sandsynlighed kunne blive en atomkrig!

LaRouche advarede om, at briterne og Wall Street driver verden frem mod krig ud fra en position, hvor de er svage og desperate.

»De er bankerot, og deres udsigter med Obama-præsidentskabet og Jeb Bush' kandidatur er hastigt i færd med at gå til bunds.«

LaRouche kom imidlertid med denne advarsel:

»Det er i sådanne øjeblikke – unikke øjeblikke i verdenshistorien – at [politiske] mord finder sted.« Han nævnte mordene på John F. Kennedy og Robert F. Kennedy. »Disse mord ændrede historiens gang.«

Menneskehedens fjender, med centrum i City of London og Wall Street – finansoligarkiet – er ved at tabe. Bankerne i Vesteuropa er positioneret til at blive de store tabere i spillet med de europæiske sanktioner imod Rusland. Wall Street sidder med futures-kontrakter på skiferolie og -gas, som kunne

udløse den næste nedsmeltning. Det er derfor, præsident Obama og Jamie Dimon var så desperate for at få Kongressen til at kapitulere til det nye budget, der inkluderede et giftpille-tillæg, som ophævede forbuddet mod, at FDIC (Federal Deposit Insurance Corporation, den amerikanske, statslige indskudsgarantifond, -red.) garanterer for bailouts af visse futures-kontrakter.

I deres hysteri for at sikre endnu en bailout har Obama og Dimon udløst et bagslag – det, som et medlem af Kongressen kaldte for »Glass/Steagall-øjeblikket«. Senator Dianne Feinstein fremprovokerede en respons fra de menneskelige udyr, (amr.: 'Beastman'), Bush-Cheney-slænget, gennem sin udgivelse af Senatets efterretningskomites rapport om Bush-æraens præstationer og torturprogram. Intet menneske ved sin fornuftsfulde fem, der læser denne frigivne rapport, eller blot læser nyhedsdækningen om den, ville nogensinde overveje et Jeb Bush-præsidentskab.

Den virkelige fare, advarede LaRouche, er, at, hvis briterne og deres medskyldige, Obama og Bush-ligaen, har held til at fremprovokere en konfrontation med Rusland og/eller Kina, vil de udløse et globalt tyranni og en global kampagne for en massiv befolkningsreduktion – selv, hvis det skulle lykkes at undgå en udslettelseskrig med atomvåben.

»Er I villige til at løbe den risiko?«,

spurgte LaRouche. Samtidig provokeres briterne af fremkomsten af en ny alliance til hele menneskehedens fordel, med centrum i BRIKS-initiativerne og Kinas udviklingsprogram, med videnskab som drivkraft.

»Det er her, de rette spørgsmål stilles«, fortsatte LaRouche. »Hvad er nødvendigt for menneskeheden at vinde? Hvordan gør menneskeheden fremskridt? Kun gennem totale spring, videnskabelige opdagelser, der transformerer fremtiden. Med BRIKS og relaterede initiativer kan menneskeheden gå ind i

sine manddomsår og opnå gennembrud, som vi hidtil ikke har været i stand til at forestille os. Det er, hvad det vil sige, at være virkelig menneskelig. Det er, hvad vi må kæmpe for at sikre.«

Et gigantisk skridt frem mod dette gennembrud ville være, at USA gik med i BRIKS. [Apellen for netop dette, som Schiller Instituttet](#) udsendte tidligere på ugen, og som nu har fået flere end 100 underskrifter fra prominente personer på alle kontinenter, har tiltrukket sig seriøs opmærksomhed i Kina, hvor flere store nyhedstjenester og nyhedsmedier har rapporteret om dette initiativ.

Underbyggende artikler:

Helga Zepp-LaRouche: »25 år efter den forpassede chance i 1989 har vi endnu en chance, denne gang den sidste«. 2. nov., 2014

Helga Zepp-LaRouche: »Tiden er inde til at skabe en verden uden krig.« Hovedtale ved Schiller Instituttets 30-års jubilæumskonference i New York, juni 2014.

Helga Zepp-LaRouche: »Den nye Silkevej transformerer planeten – En ny æra for menneskeheden«, hovedtale ved Schiller Instituttets 30-års jubilæumskonference i Tyskland, oktober 2014.

Forslag til fordybelse:

Lyndon LaRouche: »Den klassiske kunstart kaldet fysisk økonomi«. 1998.

Tema-artikel: »En Prometheus-tilgang til udvikling

af nye former for ild. Udvinding af helium-3 på Månen, for en menneskehed med fusionskraft«. Oktober 2014

Helga Zepp-LaRouche: »Lær af Historien: Principperne for fysisk økonomi«. Oktober 2013

Den kinesiske premierminister Li i Beograd: Østeuropa kan lære af Kinas udvikling – Opbyg transport- og energiinfrastruktur

16. dec. 2014 – På Kinas og de central- og østeuropæiske (CEE) regeringschefers tredje møde i Beograd erklærede den kinesiske premierminister Li Keqiang, at regionens lande bør lære af Kina og opbygge deres transport- og energiinfrastruktur.

Fra topmødet rapporterede *EIR's* Chris Lewis, at Li talte til en meget stor forsamling med både kinesiske og central- og østeuropæiske forretningsfolk. Lis tale var lang og ekstremt optimistisk, selv om han nævnte Vestens noget stagnerende økonomi og den politiske ustabilitet i Europa (dvs. Ukraine), som ikke var fremmende for investeringer. Han sagde, at Kinas mål var at fordoble handlen med CEE-lande hen over de næste fem år, og at der ville blive etableret en ny fond til at yde billige lån for at fremme investeringer. Premierminister Li sammenlignede CEE-landene, hvis økonomier halter dramatisk bagud i forhold til de vesteuropæiske, med det vestlige Kina, hvor produktionen kun udgør 40 % af produktionen i det østlige Kina. Den eneste måde at løse problemet på, sagde han, er ved at investere i transport- og energiinfrastruktur. Han pegede på, at Serbien var meget velplaceret mellem øst og vest. Der vil blive etableret en ny investering på 3 mia. dollar, som delvis vil gå til at bygge nye fabrikker og værker, som vil skabe mere beskæftigelse. Premierminister Li sluttede sin tale med at sige, at det nu er vinter, men foråret er ikke langt borte.

Lis optimistiske udtalelser er blevet godt modtaget i Serbien, hvor det er chokerende at se, at der i Beograd stadig er bygninger i hovedstadens centrum, ved siden af regeringskontorer, der ikke er blevet udbedret, siden NATO's bombninger for henved tyve år siden.

Topmødet, der varer to dage og er det tredje i rækken af sådanne årlige begivenheder, omfatter 300 kinesiske selskaber, ledere af 16 CEE-lande, samt forretningsdelegationer og andre delegationer fra disse lande. Tæt ved 6.000 personer indskrev sig til begivenheden. Den tilskrives i Kina som en mulighed for at intensivere båndene til denne region og fremme relationerne med EU.

Topmødets hovedmål er den fortsatte integration af CEE-landene med det Økonomiske Silkevejsbælte og opkoblingen af Silkevejen over land med den Maritime Silkevej. Blandt de hovedspørgsmål,

der drøftes, er Kinas involvering i genopbygningen og udvidelsen af jernbanekorridorerne i regionen, især den nord-sydgående korridor, som forbinder den græske havn i Piræus – som er blevet hovedindgangen for kinesiske produkter til Central- og Østeuropa – med Makedonien, Serbien, Ungarn, samt andre forbindelser til Østrig, såvel som til andre balkanlande.

Foto: Den kinesiske premierminister Li Keqiang ankommer til Nikola Tesla Lufthavn i Beograd den 15. dec. med særligt fly, på en invitation fra Serbiens premierminister Aleksandar Vucic, for at deltage i CEE-landenes tredje møde for regeringschefer, og for at aflægge Serbien et officielt besøg.

Ukraine: Med IMF's krav om nedskæringer lover 'Jats' at skære ind til benet

13. dec. 2014 – En delegation fra Den internationale Valutafond (IMF) var i Kiev i denne uge for at beslutte, om de skulle servere den næste skive kredit, alt imens de gjorde det klart, at dets midler vil være utilstrækkelige til, at Ukraine kan undgå betalingsstandsning og bankerot. Mens landets gældsbetalinger, som er forfaldne i 2015, beløber sig til 7,5 mia. dollar, rapporterede Financial Times allerede i sidste måned, at IMF havde fastslået et budgetunderskud på 15 mia.

dollar, som Kiev må fjerne i de nærmeste uger.

Victoria Nulands håndplukkede premierminister Arkadi 'Jats' Jatsenjuk og hans nye georgisk-litauisk-amerikanske regering har til hensigt at imødekomme IMF's betingelsespolitik gennem massiv privatisering og morderiske nedskæringer, der vil omfatte indførelse af betaling for sundhedsydelser og for uddannelse ud over 9. klasse. Jats fremlagde disse forholdsregler i en såkaldt programtale den 11. dec. mens han tordnede, at hvis de ikke blev vedtaget, ville ingen hjælpe Ukraine. Han krævede,

»For at undgå betalingsstandsning, for at overleve denne vanskelige tid, har vi brug for en international donorkonference med det formål at aftale en plan for en genrejsning af Ukraine med vore partners hjælp. Opgaven for 2015 er at overleve«.

I den samme tale reciterede han patetisk, at hans slutmål var en tilslutning til EU! Og det i den samme uge, hvor udsigten til Grækenlands udtræden af euroen atter kom frem, og vittigheden om, at spørgsmålet om Ukraines medlemskab af EU stadig er på bordet, efter Tyrkiet.

Håndskriften er muligvis på væggen for Jats. Maidankup-organisator og forhenværende minister for interne anliggender, Juri Lutsenko, fordømte premierministerens erklæring som værende amatøragtig og bemærkede, at han kun havde en halv side om den sociale politik og ikke et ord om pensioner, lønninger, stipendier og sociale ydelser. Efter at den blev godkendt ved afstemning i den Øverste Rada, udgav Finansministeriet (nu under den amerikanske ex-hedgefondoperatør Natalie Jaresko) imidlertid planer om at afslutte adgang til gratis lægebehandling i Ukraine. Den nye sundhedsminister, en georgier fra Mikheil Saakashvili-perioden, sagde, at det var der ikke noget galt i, eftersom lægebehandling allerede de facto ikke er gratis. Flere tilhørere bemærkede, at dette ville kræve et

forfatningstillæg, eftersom retten til fri lægebehandling er indskrevet i Forfatningen. På Finansministeriets dagsorden er også en afslutning på indeksregulering af pensioner, på et tidspunkt, hvor energipriserne forventes at skyde voldsomt i vejret, samt en begrænsning af gratis uddannelse til kun at omfatte 1. til 9. klasse, mens gratis lærebøger, frokost og transport for skolebørn fjernes.

De ukrainske læreres fagforening advarede den 11. dec. om, at disse reformer i den sociale sektor ville betyde fyring af 100.000 lærere, rapporterede TASS.

På dagsordenen er også en reduktion af listen over selskaber, der er beskyttet mod privatisering, fra 1.500 ned til 300. En artikel i Kiev Post den 5. dec. citerede en tidligere tale af Jats, hvor han lovede den største privatisering i 20 år. Efter hans mening

»er ethvert statsstyret selskab, bedrift og andet skidt ... ineffektiv og tjener kun til at fremme korrupsion«.

Jerbane- og postvæsenet ville komme på huggeblokken, blandt andre.

Økonomen Natalia Vitrenko, leder af Ukraines Progressive Socialistparti, har kaldt de foreslåede reformer for Holodomor 2015, med reference til den hungersnød, som dræbte millioner af mennesker i Ukraine i begyndelsen af 1930'erne.

Foto: Natalia Vitrenko

Lavrov-interview med Ria Novosti en gentagelse af Putins advarsler og tilbud

9. dec. 2014 – Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov gav et omfattende interview til *RIA Novosti* i tirsdags, som afspejlede præsident Putins Tale til Nationen den 4. dec. Lige fra begyndelsen angreb Lavrov Den europæiske Unions rolle i det kup, der væltede den legitime regering i Ukraine.

»Vi har gentagne gange understreget, at forsøg på at tale til Rusland på ultimatumets sprog er totalt uacceptabelt og ikke vil give nogen resultater.«

Dernæst angreb Lavrov de europæiske sanktioner mod russiske banker, som, sagde han, skabte betingelserne for at dumpe billige, europæiske landbrugsvarer på de russiske markeder.

»Vi vil ikke«, sagde han, »diskutere kriterier for at hæve sanktionerne. Ansvar for at hæve sanktionerne hviler på dem, der har påtvunget dem. Hvis EU udviser almindelig sund fornuft, vil Rusland helt sikkert være klar til en konstruktiv dialog om spørgsmålet.«

Lavrov roste det fremvoksende samarbejde med Kina og bemærkede,

»Vore relationer med Kina er ikke af opportunistisk natur og er ikke rettet mod nogen. Vi er de to største stater [i verden], som rent historisk lever tæt på hinanden ... I det andet årti i det 21. århundrede har vore relationer nået et nyt niveau ... et partnerskab med omfattende ligeværd og tillid, samt strategisk interaktion ... Som vore landes ledere gentagende påpeger, så er relationerne mellem Rusland og Kina de bedste i hele deres fælles historie.«

Han tilføjede, at

»hvis relationerne mellem andre lande var ligesom de russisk-kinesiske, ville det kun være til gavn for den internationale stabilitet og sikkerhed.«

Lavrov anslog en optimistisk tone mht. relationerne mellem Rusland og Ukraine og mindede læserne om, at Rusland har investeret 32,5-33,5 mia. dollar i Ukraine. Han roste OSCE-observatørernes arbejde og opfordrede til, at de spillede en endnu større rolle.

Lavrov understregede også, at det kølige forhold til USA ikke havde nogen indvirkning på aftalerne om begrænsning af våben, som falder inden for bindende aftaler. Han angreb imidlertid skarpt NATO's indtrængen med det formål at »inddæmme Rusland« og sagde, at man havde besluttet at suspendere »praktisk samarbejde«.

»På trods af dette«, fortsatte han, »anser vi det for nødvendigt at holde kanaler for politisk dialog åbne«.

Lavrov var også meget direkte i sin kritik af præsident Obama, der

»gentagne gange har sat Rusland på listen over globale trusler på linje med IS og Ebola-virussen. På en sådan baggrund«, tilføjede han, »virker de rettidige anmodninger fra andre amerikanske repræsentanter om at 'forene indsatsen' mod IS-terroristerne meget lidt overbevisende«.

Han sagde, at Obamaregeringen

”fortsatte sin dæmonisering af Assad samtidig med, at de forbeholdt sig ret til at anvende magt hvor som helst og når som helst, på en ensidig baggrund. Det er derfor, Obamaregeringen ikke anvendte FN's Sikkerhedsråd, da de dannede anti-IS-koalitionen”.

Han tilføjede,

»Det er umuligt at føre krig mod terrorisme på en given fremmed nations territorium, uden at spørge dets legitime myndigheder.«

Foto: Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov

Nyhedsorientering december: Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen Introduktion v/Helga Zepp- LaRouche

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Institutet, var den 2. december 2014 hovedtaler ved et seminar for diplomater og udenrigspolitiske kredse i Washington D.C., om EIR's rapport om Den Nye Silkevej og Verdenslandbroen. Vi bringer en oversættelse af hendes tale med en introduktion af Bill Jones. Helga Zepp-LaRouche understregede, at menneskehedens fremtidige skæbne vil afhænge af, om USA og Europa vil tage imod det tilbud, som præsident Xi Jinping gav præsident Obama, hvor Xi inviterede USA, og andre nationer, til at indgå i et samarbejde om udviklingsprojekter, som Kina og BRIKS-landene promoverer. Efter talen fulgte en langvarig diskussion for lukkede mikrofoner. Man kan bestille rapporten og finde den engelske version af talen på: www.schillerinstitut.dk/si/?p=2661.

Tyskland: Forbundskansler Merkel på krigsstien med antirussisk kampagne

7. dec. 2014 – Idet hun yderligere forøgede spændingerne mellem Rusland og Europa, anklagede den tyske forbundskansler Angela Merkel i dag, i et interview med *Die Welt am Sonntag*, Rusland for at »skabe problemer« for Moldova, Georgien og Ukraine, iflg. *BBC News*.

»Moldova, Georgien og Ukraine er tre lande i vores østlige naboerområde, der har taget en selvstændig beslutning om at underskrive en associeringsaftale med EU«,

sagde Merkel til den tyske avis.

Artiklens titel ramte hovedet på sømmet: »Er De parat til at gå i krig, fr. Merkel?«

»Rusland skaber problemer for alle disse tre lande«,

sagde hun og påpegede nogle frosne konflikter i udbryderregioner, såsom Transnistrien, Abkhasien og Sydossetien, såvel som også russiske handlinger i det østlige Ukraine. Merkel burde notere sig, at Rusland gør en indsats for at opbygge partnerskabsrelationer med Moldova, efter at dette land – under pres – havde indgået en associeringsaftale med Den europæiske Union.

Sidste august sagde den russiske vicepremierminister Dmitri Rogozin til *TASS*, at Moldova underskrev aftalen med Den

europæiske Union, uden at konsultere sine hovedhandelspartnere.

»Republikken Transnistriens interesser blev også ignoreret på trods af, at der er en række aftaler, som forpligter Moldova til at koordinere sådanne beslutninger«, sagde Rogozin.

Schiller Instituttets foretræde for Folketingets Udenrigsudvalg 2. dec. 2014: Lad os samarbejde med BRIKS- landene i stedet for at have konfrontation og atomkrig

Underskriv resolutionen her.

2. dec. 2014: En delegation fra Schiller Instituttet med formand Tom Gillesberg i spidsen havde i dag foretræde for Folketingets Udenrigsudvalg. Her følger teksten, som Tom Gillesberg læste op ved foretrædet:

Goddag. Jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark.

Tak fordi vi måtte komme.

Ved et foretræde for dette udvalg den 18. marts i år advarede vi om, at verden befandt sig på en nedtælling til en atomkrig,

hvis ikke den vestlige konfrontationspolitik over for Rusland og Kina, der kræver russisk og kinesisk underkastelse over for den vestlige dagsorden, blev afløst af en vestlig politik for samarbejde. Det er desværre ikke sket.

Med opbakning fra USA og EU (med Danmark som en aktiv deltager) har man ikke forsøgt at finde en løsning på konflikten i Ukraine, men har tværtimod støttet en konsolidering af de højreekstreme neonazistiske og anti-russiske kræfter, der kom til magten ved statskuppet i februar. I stedet for at arbejde for en politisk løsning i Ukraine, der muliggør, at Ukraine både kan samarbejde med EU og Rusland, har man tvunget Ukraine til at vælge side, med den nuværende borgerkrig som resultat.

Dermed er udviklingen i Ukraine blevet en del af den tragiske fejltagelse, der har fundet sted efter Berlinmurens fald, hvor man misbrugte chancen for at opløse NATO og etablere en inkluderende verdensorden, hvor alle nationer, inklusive Rusland, kunne bevare deres suverænitet og samtidigt deltage i et samarbejde på lige vilkår. I stedet har man ved hjælp af udvidelser af NATO og EU indlemmet stadig større dele af Østeuropa i den vestlige interessesfære og med etableringen af et missilforsvar og udviklingen i Ukraine, direkte truet Rusland strategisk.

Rusland har gjort klart, at man aldrig kommer til at underkaste sig et vestligt diktat og er i gang med en fornyelse og reorganisering af sit militær og sine atomstyrker for at understrege alvoren. Kina har mere lavmælt sagt det samme.

Fortsættes denne konfrontationspolitik, som de vestlige økonomiske sanktioner imod Rusland er en del af, er det umuligt at løse de store fælles problemer menneskeheden står over for, så som det igangværende sammenbrud af det internationale finanssystem, Islamisk Stat og ebola-pandemien. Men samtidig havner vi også, i lighed med optakten til Første

Verdenskrig, i en situation, hvor krig er uundgåelig og det udelukkende er et spørgsmål om, hvem der angriber først. I en verden med atomvåben er det vejen til menneskehedens udslettelse.

Mens USA og EU rasler med våbnene og søger konfrontation og krig, er der heldigvis en anden dynamik i gang, hvor størstedelen af Jordens befolkning er i gang med at etablere et samarbejde, der gør det muligt at sikre fredelig sameksistens for alle nationer og folkeslag her på jorden. Det er udviklingen omkring BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika).

Ved BRIKS-topmødet i Fortaleza, Brasilien, i midten af juli blev man enige om i fællesskab at etablere en Ny Udviklingsbank og en valutafond (CRA), der tilsammen signalerede, at det voksende politiske, strategiske og økonomiske samarbejde i BRIKS og den stigende integration af BRIKS-landenes økonomier nu havde nået et punkt, hvor man var klar til at præsentere omverdenen for et alternativ til det nuværende kollapsende, vestligt dominerede internationale finanssystem med centrum i City of London og Wall Street.

BRIKS-landenes ledere gjorde det klart, at deres aktiviteter ikke ville begrænse sig til BRIKS-landene, men være et tilbud om økonomisk udvikling til hele verdens befolkning. Man lagde grundlaget til en ny retfærdig økonomisk verdensorden, der gør det muligt for alle nationer og folkeslag at få adgang til økonomisk udvikling på lige fod. Denne vision har været kernen i Lyndon LaRouches internationale politiske bevægelse gennem de seneste 40 år og i Schiller Instituttet arbejde siden dets grundlæggelse i 1984.

LaRouche foreslog i 1975 etableringen af en international udviklingsbank, og efter Berlinmurens fald fremlagde vi programmet for Den Produktive Trekant Paris-Berlin-Wien som en opbygningsplan for Øst- og Vesteuropa. Efter Sovjetunionens opløsning blev programmet udvidet til Den eurasiske Landbro,

en politik, der var temaet for en konference Schiller Instituttet var med til at arrangere i Beijing i 1996, og som netop er præsenteret i en opdateret version. Denne silkevejspolitik er under den nuværende præsident Xi Jinping blevet selve grundlaget for Kinas politik.

Allerede under topmødet i Fortaleza var der møder med landene fra UNISUR, samarbejdsorganisationen for de Sydamerikanske lande, hvor det blev tydeligt, at hele Sydamerika, med et entusiastisk Argentina i spidsen, ønskede at indgå i et tæt samarbejde med BRIKS-landene. Samtidigt blev snesevis af bilaterale økonomiske aftaler indgået om bygningen af store infrastrukturprojekter, som f.eks. en ny Panamakanal gennem Nicaragua, og af jernbaner og kernekraftværker, samt valutaaftaler og samarbejde om rumprojekter og forskning mellem primært Kina og Rusland og de forskellige sydamerikanske nationer.

I Afrika har BRIKS-landene også fundet gode samarbejdspartnere. Under ledelse af sin nye præsident el-Sisi har Ægypten indledt et tæt samarbejde med BRIKS og har iværksat bygningen af en ny Suezkanal. For nylig er Nigeria og Kina så blevet enige om bygning af jernbaner til 12,5 mia. dollars finansieret af Kina, og Kina er i dag ved at blive den største udenlandske investor i Afrika. Der er også diskussioner i gang om at etablere et frihandelsområde, der vil inkludere størstedelen af Afrika.

Men det sted, hvor BRIKS-geometrien har sin største konsekvens, er naturligvis i Asien. Siden valget af Modi til premierminister i Indien, har Indien meldt sig under BRIKS-fanerne som entusiastisk fortaler for at rense ud i fortidens dårligdomme og med Modis ord "få skabt en massebevægelse for udvikling". Statsbesøg med topmøder mellem Modi og Putin og Modi og Xi Jinping har bidraget til, at Indien er ved at blive integreret i det stadig dybere politiske, økonomiske, videnskabelige samarbejde mellem Kina og Rusland, noget, der vil blive fortsat ved Putins statsbesøg i Indien i næste uge.

Xi Jinpings politik for den nye silkevej er samtidigt i gang med at aktivere en voksende del af Kinas gigantiske valutareserver på omkring 4.000 mia. dollars. Dels gennem en sværm af bilaterale aftaler og investeringsprojekter med lande i Asien, men også gennem at være primus motor i etableringen af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, på mindst 100 mia. dollars, som for lidt over en måned siden blev vedtaget med Kina og 20 andre lande som grundlæggende medlemmer. Desuden annoncerede Kina på det nylige APEC-topmøde i Beijing etableringen af en Ny Silkevejsfond på 40 mia. dollars.

Både på APEC-topmødet og på det efterfølgende G20-topmøde i Brisbane, Australien, gjorde Xi Jinping meget ud af at gøre klart (i lighed med hvad der skete i Fortaleza), at alle disse nye alliancer og økonomiske institutioner ikke er ekskluderende, men inkluderende. Alle kan være med, og det gælder også USA. Ved pressemødet efter sit møde med præsident Obama ved APEC-topmødet sagde Xi Jinping bl.a.: »Jeg introducerede også præsident Obama for Kinas initiativer med at etablere den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank og Silkevejsfonden. Hvordan man udvikler infrastrukturen er den væsentligste flaskehals, som forhindrer økonomisk udvikling. Kina har taget initiativ til AIIB for at tilbyde støtte og facilitet til regional infrastrukturudvikling. Disse forslag og initiativer er åbne og inkluderende i Asien; de er ikke ekskluderende. Vi byder USA's, og andre relevante landes, aktive deltagelse velkommen, så vi sammen kan fremme og dele velstand og fred i det asiatiske Stillehavsområde«.

Schiller Instituttet og Lyndon LaRouche arbejder, bl.a. med en underskriftindsamling, for at få USA og Europa til at tage imod denne udstrakte hånd fra BRIKS-landene. Som et lille land, der har en tradition som brobygger ude i verden, men også er med i EU og NATO – og netop nu har et historisk tæt samarbejde med USA – påhviler der Danmark et særligt ansvar. Ved at bryde med den vestlige konfrontationspolitik over for

Rusland og i stedet åbent byde BRIKS-landenes nye verdensorden velkommen, vil vi få en stor indflydelse på den videre udvikling. Vi vil ikke blot kunne påvirke andre lande i EU til at skifte kurs, men også sende et klart signal til vor ven USA om, at det ligeledes er i USA's interesse, at gå samme vej.

I en verden, hvor der er atomvåben nok til at udrydde menneskeheden flere gange om, er krig som politisk redskab noget, der må høre fortiden til. I stedet må alle verdens nationer samarbejde om menneskehedens fælles mål og med den udstrakte hånd fra BRIKS-landene, så er det nu en reel mulighed. Lad os takke ja til BRIKS-landenes tilbud og skabe en global økonomisk, videnskabelig og kulturel opblomstring uden sidestykke i menneskehedens historie.

Tak for ordet.

Dias ved foretrædet..

**Politisk orientering den 27.
november 2014:
tilslutte os BRIKS-
underskriftsindsamling//
ny verdenslandbrorrapport**

med formand Tom Gillesberg

**Radio Schiller den 24.
november 2014:
International erklæring for
at USA og Europa skal gå med**

i BRIKS

Helga Zepp-LaRouche: Demokrati i Vesten er for længst død – vi må have en massebevægelse for udvikling!

Den, der, når de læser aviserne, følger det gamle ordsprog: »Det, der er bevist sort på hvidt, kan man roligt tage med sig hjem«, er sædvanligvis allerede blevet ført bag lyset. For mediernes og den etablerede politiks officielle propaganda følger Bertrand Russells politiske læresætning, som han præsenterede i 1951 i sin berømte artikel, »Videnskab forandrer verden«: at det nemlig bliver fremtidige videnskabsfolks opgave at finde ud af, hvad det koster, pr. hoved og pr. næse, at fortælle børnene, at sne er sort, og hvor meget mindre det vil koste at få dem til at tro, at den er mørkegrå. Kun, hvis man er sig Det britiske Imperiums metoder bevidst, har man en chance for at kunne vurdere nutidens politiske begivenheder. For i modsat fald vil man muligvis tro, at Vestens værdier består i fejlfrit demokrati og uindskrænket forsvar af menneskerettighederne, hvorimod der hersker diktatur i Rusland, og menneskerettighederne uophørligt krænkes i Kina. Sandheden er derimod, at Wall Street, City of London og det internationale finansoligarki længe har været de kræfter, hvorfra al magt udgår, og netop ikke fra »folket«. Efter midtvejsvalget i USA klagede selv

Washington Post og New York Times, altså etableringsmændenes husaviser, over, at republikanernes valgsejr var blevet købt af kæmpebeløb af såkaldte »dark money« – som måske bedst kan oversættes med »dunkle penge« – hvis oprindelse ligger i det skjulte. Eller måske ikke så meget i det skjulte, når man ser på sagsakterne fra sådanne banker som HSBC med hensyn til deres hvidvaskning af penge fra den mexicanske narkotikahandel, eller manipuleringen med LIBOR-renten, osv. Alt i alt blev der bekostet fire milliarder dollars på valgkampen, heraf en betragtelig del fra de såkaldte »Super-PACs«, som øver indflydelse på vælgernes holdning gennem velfinansierede og anonyme annoncekampagner.

I en artikel med overskriften, »Hvorfor det Demokratiske Parti har brug for rige folk«, påpegede Washington Post det dilemma, at, ganske vist satser den demokratiske senator Elizabeth Warren på stor støtte til de »små mennesker«, men at netop dette ikke er attraktivt for de store pengedonorere; og det er alligevel aldrig lykkedes at bevæge vælgere til at deltage i valgene, når disse vælgere er overbevist om, at partierne er kontrolleret af store penge. Det tyder på dette: En person som Elizabeth Warren har sluttelig ikke en chance for at vinde. Det er i hvert fald en kendsgerning, at valgdeltagelsen ved det seneste midtvejsvalg kun lige var på 31 % (!). At tale om demokratisk legitimitet er en vittighed.

Men det er ikke kun i USA, at demokratiet er faldet som offer for store penge fra Wall Street og [City of] London. Efter Sovjetunionens opløsning i 1991 gav institutioner som det Republikanske Partis International Republican Institute (IRI), det Demokratiske Partis National Democratic Institute (NDI), National Endowment of Democracy (NED) og lignende organisationer to cifrede milliardbeløb for at finansiere de såkaldte farvede revolutioner, i starten i Østeuropa.

De samme »dunkle penge«, som har opkøbt den amerikanske Kongres, der til ukendelighed blot har skæret af demokrati, og som i 1991 med kommunismens sammenbrud vejrede en enestående

chance for at underkaste hele verden et angloamerikansk imperium, begyndte systematisk at rekruttere antirussiske og antikinesiske aktivister i Østeuropa og i Kinas omgivelser. Under demokratiets flag – naturligvis altid efter mottoet: »Sneen er sort« – bidrog disse farvede revolutioner skridt for skridt til at flytte NATO's grænser længere mod øst. Målet var og er at erstatte alle regeringer, som modsætter sig dette imperium, der bygger på konceptet bag Det britiske Imperium, med regeringer, der er provestlige.

På trods af alle løfter om netop ikke at gøre dette, hvilket fortælles af alle vidner fra den tid, som f.eks. den tidligere amerikanske ambassadør i Moskva, Jack Madlock, eller den tidligere amerikanske udenrigsminister James Baker, blev NATO udvidet mod øst. Den 12. marts 1999 indtrådte Polen, Tjekkiet og Ungarn i NATO, den 29. marts 2004 Bulgarien, Estland, Letland, Litauen, Slovakiet og Slovenien ligeså. I det samme tidsrum fandt den »Orange Revolution« sted i Ukraine, som kortvarigt hjalp Julia Timosjenko, der, med hendes egne ord, vil »skyde Putin for panden«, til magten; kort tid forinden havde »Rosenrevolutionen« allerede ført til, at præsident Eduard Sjevardnadse blev væltet.

Siden da har de ovenfor anførte organisationer, altid støttet af Det britiske Imperiums idésmede, Oxford og Cambridge, udvidet de farvede revolutioner til stort set hele verden; det såkaldte Arabiske Forår, hvor diverse tænketankes betalte aktivister udnyttede befolkningens frustration over den økonomiske situation; den forsøgte, men fejlslagne Hvide Revolution mod Rusland; destabiliseringen af Thailand, Honkong og nu, forsøget på at vælte præsident Pena Nietos regering i Mexico, der netop var begyndt at bevæge sig væk fra »Mexicos historiske og geografiske problem«.

På den årlige konference om international sikkerhed i Moskva, der fandt sted den 23. maj, angreb Ruslands og Belarus' militære lederskab skarpt Vestens »nye aggressionsteknik«. De erklærede, at de betragtede de »farvede revolutioner« som en

ny form for angrebskrig, der som geopolitisk mål har en målrettet destabilisering af lande, der befinder sig i en strategisk vigtig position og fører en uafhængig udenrigspolitik og økonomisk politik. Målet skulle være en betydelig magtbalanceforskydning, der er rettet mod Rusland, Kina og områderne i Mellemøsten, Afrika, Centralasien og Sydasien.

Ved den russiske forsvarsminister Shoigus og hans viceminister Antonovs seneste besøg i Beijing indgik de en fælles aftale med den kinesiske forsvarsminister Chang Wanquan om, at de to stater, frem for alt i lyset af situationen i Ukraine og Hongkong, ville samarbejde omkring »farvede revolutioner«. Den 20. november havde præsident Putin møde med det udvidede russiske sikkerhedsråd for at drøfte et udkast til en »Strategi for kampen mod ekstremisme i den Russiske Føderation frem til 2025«. Putin påpegede her de farvede revolutioners geopolitiske funktion, som havde til formål at ændre indflydelsessfærerne, og at Rusland ville gøre alt, hvad der stod i dets magt, for at sikre, at det aldrig ville lykkes i Rusland. Han understregede udtrykkeligt forskellen mellem legitime protester, demonstrations- og ytringsfrihed, og så en udefra styret politik for regimeskift.

Drejer farvede revolutioner sig da om udbredelse af demokrati? Drejer Obamas dekret, med hvilket han egenrådigt, uden at bekymre sig om Kongressens funktion som lovgivende myndighed, har hævet fem millioner illegale immigranternes status, drejer det sig om disse menneskers ve og vel? I så fald, hvorfor tvinger Det Hvide Hus så Mexico til at annullere den allerede besluttede bygning af en højhastighedsjernbane mellem Mexico City og byen Querétaro med Kinas hjælp? Hvorfor forsøgte de at forhindre præsident Nietos rejse til Kina? Når selv Tv-kanalen ZDF ikke kommer uden om at rapportere, at Obama nu, efter udtalelser fra republikanerne, har opkastet sig til Kejser af Amerika, så står det måske virkelig ikke så godt til med Vestens demokrati? Og har Kina ikke gjort meget mere for sin

befolknings menneskerettigheder, når det har befriet mange hundrede millioner af mennesker fra fattigdom og hjulpet dem til en god levestandard, end lige netop Trojkaen (EU-kommissionen, Europæiske Centralbank, Internationale Valutafond), der har forvandlet hele Sydeuropa til et fattighus, hvor fødselsraten falder og døds- og selvmordsraten stiger? Og hvad signalerer det egentlig, når 80 % af den russiske befolkning giver præsident Putin deres fulde støtte?

Kendsgerningen er, at USA's, Storbritanniens, EU's, NATO's og desværre også fr. Merkels, gennem massepsykologisk propaganda støttede, geopolitik rettet imod Rusland og, pr. implikation, også mod Kina, har bragt os til randen af en ny verdenskrig.

På præsident Obamas og præsident Xi Jinpings afsluttende pressekonference efter APEC-konferencen i Beijing indbød Xi USA og alle andre stater til at være med i opbygningen af den Nye Silkevej og den nye Silkevejs-udviklingsfond. Alle BRIKS-staternes politiske og økonomiske projekter har en udtrykkelig inkluderende karakter. Den Nye Silkevej, de nye udviklingsbanker, der udelukkende kun er helliget finansiering af fremtidsorienterede udviklingsprojekter – de er alle sammen projekter, som inkluderer hele menneskeheden og vil føre udviklingen frem til et højere niveau.

Det eneste, der behøves, er de europæiske nationers og USA's positive tilsagn. Når vore borgere forstår, at de »dunkle penge«, som har købt mange politikere i USA, og at de personer, som ønsker at konsolidere de »dunkle penges« magt gennem sådanne aftaler som Transatlantic Trade and Investment Partnership, TTIP, og Trans-Pacific Partnership, TPP, sådan som ikke mindst den tyske forbundskansler Merkel, også finansierer de farvede revolutioner, vil de forhåbentlig vågne.

Den indiske premierminister Modi har opfordret til en »massebevægelse for udvikling«. Det er præcis det, vi også har brug for i Europa og USA. Xi Jinpings tilbud om, at hele

verden skal deltage i opbygningen af den Nye Silkevej, er det bedste, men sandsynligvis også det sidste, tilbud om at bevare verdensfreden og indlede en ny æra for menneskeheden.

Hjælp os med at få Tyskland bort fra selvmordskonfrontationen med Rusland og tage imod tilbuddet om at samarbejde om den Nye Silkevej. Det er det bedste, du kan gøre for dig selv og din fremtid.

EIR i København udfordrer EU's koordinator for udenrigs- og sikkerhedspolitik over konfrontationspolitikken mod Rusland

20. nov. 2014 – I dag lykkedes det EIR's korrespondent i København, Michelle Rasmussen, at stille det sidste spørgsmål på en hastigt sammenkaldt pressekonference på 'dørtrinnet' med EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, Federica Mogherini, og den danske udenrigsminister Martin Lidegaard. Mogherini havde deltaget i en konference i København om Somalia, og hun og den danske minister havde diskuteret verdenssituationen. Efter spørgsmål om Somalia, hvad hendes udenrigspolitiske prioriteter var, og om Europa kan handle uden USA, lykkedes det EIR at stille spørgsmålet:

EIR: Hvis vi skal løse problemerne med Ukraine, Ebola eller

det økonomiske kollaps, må der være en dialog med Rusland. Lige nu er det EU's politik at øge konfrontationen og isolationen, og på den anden side – når man har USA, der foreslår regimeskift gennem Victoria Nuland – vil De sige ja til BRIKS, som med åbne arme tilbyder samarbejde, i stedet for konfrontationspolitik?

Federica Mogherini: EU's politik, det har vi netop diskuteret med ministrene i mandags, EU's politik er ikke en konfrontationspolitik. EU's politik er en politik, der selvfølgelig står fast på internationale regler, som nødvendigvis må respekteres og genoprettes, men også en politik for dialog, for vi ved udmærket, at, med udgangspunkt i Ukraine, hvor Rusland har nogle forpligtelser, og også kan være en del af problemets løsning, så vi må have Rusland til at blive en del af løsningen, ikke blot i Ukraine, men også i andre dele af verden.

Tænk på Syrien. Tænk på Mellemøsten. Tænk på de globale udfordringer, vi står overfor. Og jeg håber virkelig, at Rusland vil se det som sin interesse at komme tilbage til at spille en ansvarlig og konstruktiv rolle i det internationale samfund.

Både Mogherini og Lidegaard tog imod pakker med bladet EIR (*Executive Intelligence Review*) nr. 45 og 46.

Hør SoundCloud klip af ordvekslingen:

Merkel går amok imod Putin i tale i Sydney

18. nov. 2014 – Den tyske kansler Angela Merkel kom med et aggressivt, offentligt angreb imod den russiske præsident Vladimir Putin i går, i en tale til Lowy Instituttet for Internationale Politiske Studier i Sydney, Australien. Merkels bombastiske rasen stod på i over en time, hvor hun anklagede Rusland for at starte en ny kold krig i Europas hjerte, og for at forsøge at blokere for, at nabolande kunne tilslutte sig Den europæiske Union. Hun sagde anklagende, at hvis Rusland får lov at blokere for Ukraines optagelse i EU, vil det påvirke Georgien, Moldova og andre lande på Balkan, inkl. Serbien.

Merkels tirade ville have været slem nok, hvis den havde stået alene. Men under diskussionerne på sidelinjen af statschefernes G20-topmøde få dage tidligere havde Merkel tilsluttet sig en parade af vestlige ledere, under anførsel af den britiske premierminister David Cameron, som alle angreb Putin op i hans åbne ansigt, og hvor Cameron satte lighedstegn mellem annekteringen af Krim og nazisterne.

Alt imens Merkel medgav, at Rusland har strategiske interesser, som ville blive væsentligt undermineret, hvis Ukraine tilsluttede sig NATO, så insisterede hun på, at medlemskab af EU var en helt anden sag, og at Ruslands handlinger i Østukraine repræsenterede ulovlig indblanding.

Den tyske udenrigsminister Steinmeier havde imidlertid en helt anden tilgang under sine besøg i Kiev og Moskva, hvor han promoverede behovet for en ny runde af diplomati, der involverede Rusland og Ukraine, for at nå frem til en fredelig afgørelse af uoverensstemmelserne over Østukraine.

Skyggen af en ny Kold Krig Lægger sig over Europa

17. nov. 2014 – Den europæiske Union synes at have adopteret koldkrigstaktikken med at udvise russiske diplomater med anklager om spionage. Gengældelse af samme art har naturligvis fulgt efter.

I dag rapporteres det fra Berlin, at en tysk diplomat i Moskva har fået besked om at forlade Rusland, som gengældelse for, at Tyskland for nylig udviste en russisk diplomat, men *Der Spiegel* rapporterede, at tyskeren blev sparket ud af Rusland efter, at den russiske diplomat blev anklaget for at spionere og fik besked på at forlade Tyskland.

Flere polske diplomater har ligeledes fået besked på at forlade Rusland, rapporterede er erklæring fra det russiske Udenrigsministerium i dag, med anklager om at deltage i aktiviteter, som er uforenelige med deres status, en frase, der sædvanligvis anvendes om spionage. Den russiske erklæring bekræftede rapporter om, at Warszawa tidligere havde udvist flere russiske diplomater med den samme anklage.

Rapporter i medierne hævder, at Sveriges sikkerhedstjeneste, Säpo, har sagt, at Rusland har forøget sine spionaktiviteter i Sverige, siden krisen i Ukraine. Den tjekkiske republik har også anklaget Rusland, og Kina, for at forøge deres spionage på dens territorium, og sagde, at begge disse landes ambassader benytter sig af efterretningsofficerer under diplomatisk dække.

Foto: Den russiske ambassade i Berlin

Europas BNP, før den aktuelle sanktionsrunde blev gennemtvunget.«

Han tilføjer, at dette sker, samtidig med, at Europas eget

»økonomiske bygningsværk begynder at smuldre ... det er velsagtens sandt, at Europa har mere brug for russiske petrodollars, end Rusland har brug for den dysfunktionelle blok på 27 nationer, der selv kævles om de skal forblive sammen eller ej«,

med en reference til Den europæiske Union.

Desuden har sanktionerne

»hidtil haft en begrænset indvirkning på Rusland. De seneste tal viser, at den russiske økonomi er vokset med 0,7 % i tredje kvartal i forhold til året før, og således er foran Bank of Russias prognose på 0,3 % 's generel vækst.«

»Hvis målet er at få hr. Putin til at fremstå som isoleret på verdensscenen for at gøre ham mindre populær på hjemmefronten, så virker det helt sikkert ikke og viser samtidig en dyb mangel på forståelse for russisk tankegang. En nation, som udholdt blodbadet i Stalingrad og næsten et halvt århundredes økonomisk isolation i kølvandet på Anden Verdenskrig, vil næppe være den, der blinker først i det aktuelle opgør med Vesten. Faktisk har hr. Putins popularitet på hjemmefronten aldrig været større.«

Helga Zepp-LaRouche: Kinas lederrolle spreder optimisme – Vil Tyskland springe med på toget?

16. nov. 2014 – Det stormende tempo, med hvilket verden, siden BRIKS-staternes topmøde i Brasilien i juli måned, har forandret sig i positiv retning, har, med APEC-topmødet i Beijing, som sluttede i sidste uge, atter vundet kvalitativt momentum. Xi Jinping dominerede med sin dagsorden ikke blot dynamikken på APEC-topmødet; BRIKS-staternes nye, førende rolle vil også på G20-topmødet i Brisbane stå klart frem foran de transatlantiske medlemsstaters forældede model.

Den strategi, som præsident Obama, der netop har været årsag til et tårnhøjt valgnederlag for demokraterne ved midtvejsvalget, egentlig havde lagt, gik ud på, at Trans-Pacific Partnership (TPP) (som er rettet imod Kina) skulle dominere APEC-topmødet, og at den kinesiske variant – Frihandelsaftalen for det Asiatiske Stillehavsområde, FTAAP, som er åbent for alle deltagere – slet ikke skulle komme på tale, lige så lidt som den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) eller den Nye Silkevej. I stedet viste den inkluderende FTAAP, som selv det amerikanske Peterson Institut, der ikke er venligtsindet over for Kina, bedømte til at være mest overlegen, sig at være langt den mest attraktive for APEC-staterne.

Det, som Kina tilbyder med sine forskellige økonomiske initiativer – den Nye Silkevej, den Maritime Silkevej, Silkevejs-udviklingsfonden, som det finansierer med 40 mia. dollars, yderligere kredit for 20 mia. dollars til lav rente,

som Kina under den efterfølgende ASEAN-konference stillede til rådighed til projekter i den Maritime Silkevej, og frem for alt BRIKS-staternes voksende, økonomiske integration og samarbejde inden for højteknologiske områder, som atomkraft og rumfart – det har alt sammen for længst distanceret USA's politik, som ikke har andet at byde på end at tvinge »partnerne« til at deltage i voksende, militære opgaver til fordel for geostrategiske alliancer og en politik i bankernes interesse.

På Xi Jinpings og Obamas afsluttende pressekonference demonstrerede den kinesiske præsident i praksis, at hans inkluderende politik til gavn for alle repræsenterer en meget bedre tilgang end Obamas politik, der er baseret på geopolitisk konfrontation. Xi opfordrede ganske enkelt USA til at gå med i AIIB og Silkevejsfonden, da begge er inkluderende koncepter. Obama har endnu ikke svaret.

Mens de ensrettede, vestlige medier har forholdt sig totalt tavse om flertallet af de positive initiativer og i stedet hallucinerer om BRIKS-staternes angiveligt umiddelbart forestående, økonomiske kollaps, i en bevidst vildledning af deres læsere og seere, konsoliderede Ruslands og Kinas præsidenter yderligere deres strategiske partnerskab. Putin og Xi er, iflg. udsagn fra pålidelige kilder, absolut enige i at forfølge deres politik for at undgå krig med absolut beslutsomhed. Meget langt fra at være isoleret af den vestlige sanktionspolitik, er Ruslands forhold til frem for alt Kina og Indien blevet intensiveret til det bedste niveau, det nogensinde har været på. Således bliver de omfattende aftaler fra maj i år, herunder en 30-årig aftale om gasleverance og konstruktion af pipelines, til stadighed udvidet. I et interview til Tass umiddelbart forud for G20-topmødet erklærede Putin, at inden for rammerne af hans seneste besøg i Kina har olieselskabet Rosneft indgået aftale med et stort, kinesisk firma om en 10 % 's andel i projektet i Vankor-oliefeltet. Kineserne får bestyrelsespladser, og der bliver

fælles markedsføring af olien – endda i yuan. Kina vil også engagere sig i finansieringen af yderligere projekter, som alle vil blive afviklet i rubel og yuan, og ikke længere i dollar.

Ikke mindre intensivt udvikler det historisk set hidtil ekstremt trange forhold mellem Rusland og Indien sig. Putins kommende besøg i Indien i december, med navnet »Strategic Vision Agreement«, er netop blevet forberedt af viceministerpræsident Dmitri Rogosin og vil omfatte en tilnærmelse af samarbejdet omkring rumfart, omfattende industriprojekter i Indien, opbygningen af atomkraft, luftfartsindustri og en frihandelsaftale mellem Indien og den russiske toldunion. Begge sider understreger, at det russisk-indiske forhold er mejslet ind i sten.

På det tredje tysk-indiske Investeringsforum i Berlin blev det forbløffede publikum præsenteret for premierminister Modis plan om, inden for de næste ti år, at skabe en million (!) nye arbejdspladser *hver måned*, først og fremmest for at holde hans valgløfter over for vælgerne, af hvilke 80 % er under 25 år, unge og optimistiske, og som igennem uddannelse af deres evner vil arbejde med på at bringe deres nation frem.

Modis medarbejderstab har allerede udvalgt 100 lokaliteter, hvor der efter rådslagning med indbyggerne skal gennemføres planer om opførelse af 100 moderne byer (!) med moderne infrastrukturforbindelser, vand, strøm, skoler, sundhedscentre osv., som efter en bestemt arbejdsdeling vil specialisere sig som trafikknudepunkter, kemiske produktionsfabrikker, forskningslaboratorier eller agro-industrielle komplekser. Alle disse nye byer ville blive forbundet med hinanden gennem højhastighedsjernbaner, motorveje og infrastrukturprojekter, der strækker sig over flere stater og således tilbyde dusinvis af millioner af mennesker et alternativ til den aktuelle fattigdom.

Frem for alt har det indiske rumfartsprogram, herunder Mars-

programmet, fuldstændig begejstret hele landet og først og fremmest den unge generation. Modi planlægger at oprette mange arbejdsgrupper og videnskabelige konkurrencer for at inddrage studenterne og eleverne i løsningen på udfordringerne.

De vildledte, snæversynede sjæle, der mener, de kan tvinge Rusland i knæ gennem sanktioner, har tværtimod bidraget til, at den strategiske trekant Rusland-Kina-Indien er blevet endnu stærkere forbundet, og at BRIKS-staternes dynamik, som er orienteret mod opbygning og videnskabelig optimisme, har gjort sig til en magnet for mange andre udviklingslande. Den onde hensigt har fuldstændig udviklet sig til at blive en boomerang, og der ligger en sand ironi i, at det netop skulle blive klart i Australien.

I Europa foregår der i øjeblikket en undergrundsrevolution. På overfladen synes alt at være ved det gamle – Merkel, Hollande og Renzi spiller endnu helt og holdent med på Obamas, Camerons, NATO's og EU's farlige spil, til trods for, at støtten til Kiev-regeringen, der er spækket med nazister, og de fortsatte provokationer over for Rusland kunne trække kontinentet ind i en selvudslettelseskrig, og til trods for, at f.eks. den tyske industri er meget længere om at finde erstatninger for den tabte handel med Rusland – hvis de overhovedet finder dem – end Rusland selv.

Men langsomt – forhåbentlig ikke for langsomt – er der dog stemmer, der tager til orde, og som påpeger den aktuelle konfrontationspolitikens vanvid. Således kræver f.eks. så forskellige repræsentanter for den gamle garde som Genscher, Gorbatsjov og Kissinger en ny begyndelse for politikken over for Rusland. Den tidligere franske premierminister Jean Pierre Raffarin, daværende hovedkoordinator af de fransk-kinesiske relationer, formulerede det på en endnu mere positiv måde: Det ville være helt forkert ikke at deltage i det store, kinesiske projekt, som vedrører os direkte – det Nye Silkevejsbælte, som for øvrigt ender i Lyon.

Selv, hvis de ensrettede medier og de imperiale statholdere fortvivlet forsøger at undertrykke det: Verden har forandret sig fundamentalt i de forløbne tre uger. Obama har ikke blot været årsag til demokraternes katastrofale valgnederlag, men hans arrogante uforsonlighed siden da har forøget demokraternes såvel som republikanernes vrede til et punkt, hvor spørgsmålet om en rigsretssag seriøst kommer på dagsordenen. Hvis han gør sin meddelelse om immigrationsspørgsmålet til virkelighed, og forsøger pr. dekret at sætte sig over Kongressen, kunne dette blive dråben, der kan få republikanernes bæger til at flyde over.

Militære lederkredse står i slet skjult modstrid med næsten alle Obamas handlinger og er overbevist om, at han ikke blot er den dårligste præsident i USA's historie, men at hans nærmeste medarbejderes inkompetence endda får Jimmy Carters præsidentskab til at stå i et gyldent skær. For demokraterne burde en rigsretssags Rubikon blive overskredet, hvis Obama i den nærmeste fremtid vægrer sig ved at fjerne Valerie Jarrett og hele hendes klike af interventionister fra embedet.

BRIKS-staterne og de fleste af APEC-staterne har af alt dette for længst draget den slutning, at Obamas stjerne allerede er gået under, og de er i færd med at organisere et nyt system for økonomisk samarbejde på basis af et helt nyt paradigme, nemlig i alles interesse, og for alles almene vel. Alt – verdensfreden, vores fremtid og menneskehedens eksistens – vil afhænge af, at det i rette tid vil lykkes os at vinde USA og Europas nationer for forslaget om at gå med på Xi Jinpings tilbud, som opfordrer alle nationer til at deltage i den Nye Silkevej og AIIB's kreditsystem.

Om EU og dens værdiforestillinger vil vi, efter de på ingen måde overraskende pinligheder omkring Jean-Claude Juncker, slet ikke tale mere.